

Po drugie, Rada uważa, iż Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że jeden z powodów uzasadniających nałożenie w stosunku do Kala Naft środków ograniczających nie był wystarczający dla dopełnienia obowiązku uzasadnienia i że Rada była zobowiązana do przedstawienia dowodów na poparcie innego z tych powodów. Rada podnosi również, iż Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że elementu uzasadnienia dotyczącego prowadzenia przez Kala Naft handlu sprzętem z sektora naftowego i gazowego, który może zostać użyty w irańskim programie jądrowym, nie można uważać za „udzielanie wsparcia” rozprzestrzenianiu broni jądrowej, bez powiązania tego elementu z innymi elementami uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-353/12)

(2012/C 287/54)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Thomas, D. Grespan i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszystkich środków niezbędnych do odzyskania pomocy państwa uznanej za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem w decyzji Komisji C(2009) 8123 z dnia 28 października 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 59/07 (ex N 127/06 i NN 13/06) przyznanej przez Włochy na rzecz spółki Ixfin SpA (notyfikowanej w dniu 29 października 2009 r. i opublikowanej w Dz.U. L 167 z dnia 1 lipca 2010 r., s. 39), Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 3 i 4 tej decyzji i z Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga Komisji dotyczy braku wykonania przez Republikę Włoską decyzji Komisji w sprawie pomocy państwa udzielonej w formie gwarancji ministerstwa rozwoju gospodarczego na zabezpieczenie kredytu uzyskanego przez Ixfin od Banca Apulia SpA.

Komisja zaznacza, że Włochy powinny były zapewnić wykonanie obowiązku odzyskania pomocy do dnia 1 marca 2012 r., a ponadto powinny były powiadomić Komisję do dnia 29 grudnia 2009 r. o środkach podjętych w celu wykonania decyzji.

W dniu wniesienia niniejszej skargi pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich środków niezbędnych do wypełnienia tych obowiązków.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 maja 2012 r. w sprawie T-580/10 Harald Wohlfahrt przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 27 lipca 2012 r. przez Haralda Wohlfahrta

(Sprawa C-357/12 P)

(2012/C 287/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Harald Wohlfahrt (przedstawiciele: adwokaci M. Loschelder i V. Schoene)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), następnie OHIM, Ferrero SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 16 maja 2012 r. w sprawie T-580/10 i rozstrzygnięcie zgodnie z żądaniami przedstawionymi przez wnoszącego odwołanie przed Sądem, które zostały przytoczone na stronie 4 wyroku;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

OHIM i Sąd odmówili rejestracji zgłoszonego przez skarżącego a obecnie wnoszącego odwołanie znaku towarowego „Kindertraum” dla towarów należących do klas 16 i 28 w związku ze sprzeciwem wniesionym przez podmiot popierający żądania strony pozwanej w pierwszej instancji, będący właścicielem wcześniejszego, zarejestrowanego m.in. dla towarów należących do tych klas słownego włoskiego znaku towarowego „kinder”.

Wnoszący odwołanie podnosi 3 zarzuty:

Pierwszy zarzut odwołania: Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾

Sąd stwierdził, że nie ma znaczenia czy znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, który w chwili wydania decyzji w przedmiocie sprzeciwu był zarejestrowany już od 8 lat jest używany czy też nie. Zgodnie z art. 42 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z jego art. 42 ust. 2 używanie znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie powinno zostać udowodnione jedynie wtedy gdy w chwili publikacji zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego znak ten był zarejestrowany już od co najmniej pięciu lat. Wnoszący odwołanie twierdzi, że takie stanowisko stoi w sprzeczności z celem wymogu używania, który powinien zapewnić, iż po upływie 5-letniego okresu ochronnego nie można oprzeć żadnego prawa na nieużywanym wcześniejszym znaku towarowym. Występująca w art. 42 rozporządzenia nr 207/2009 luka

powinna, wbrew stanowisku Sądu, zostać uzupełniona w drodze wykładni celowościowej poprzez posłużenie się niemieckimi lub włoskimi przepisami o znakach towarowych. Również art. 42 rozporządzenia kładłby w takiej sytuacji nacisk na aspekt używania w chwili zakończenia postępowania w sprawie sprzeciwu.

Drugi zarzut odwołania: Naruszenie art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009, nadużycie prawa w związku ze znakiem towarowym, na który powołano się w sprzeciwie

Izba Odwoławcza nie wypowiedziała się w przedmiocie zarzutu wnoszącego odwołanie, że zgłoszenie włoskiego znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie miało charakter nadużycia prawa. Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd postąpił niesłusznie niedopuszczając zarzutu nadużycia prawa. Zarzut ten jest objęty zakresem prawa Unii i w efekcie wspólnotowego prawa znaków towarowych. Jest on w rozpatrywanym przypadku skuteczny, ponieważ zachowanie wnoszącej sprzeciw miało na celu ustanowienie, za pomocą nieużywanych znaków towarowych, nieopartego żadnym interesem, który zasługiwałby na ochronę pod względem ekonomicznym zakazu używania słowa „kinder”.

Trzeci zarzut odwołania: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Sąd niesłusznie uznał, że w przypadku znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie i zgłoszonego znaku towarowego istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Sąd dokonał najpierw błędnej oceny argumentów wnoszącego odwołanie i niesłusznie przyjął, że wnoszący odwołanie nie kwestionuje ustalenia Izby Odwoławczej, iż kolidujące ze sobą znaki towarowe są podobne. W rzeczywistości zakwestionował on jednak to ustalenie. Jego zdaniem, wspomniane znaki towarowe nie są podobne, ponieważ element „kinder” w znaku towarowym, na który powołano się w sprzeciwie wykazuje w każdym razie mały stopień charakteru odróżniającego.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2012 r. w sprawie T-344/08 EnBW Energie Baden-Württemberg AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 lipca 2012 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-365/12 P)

(2012/C 287/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, P. Costa de Oliveira i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Królestwo Szwecji, Siemens AG, ABB Ltd

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o:

- 1) uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie T-344/08;
- 2) oddalenie skargi w sprawie T-344/08;
- 3) obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego i skarżącej kosztami postępowania odwoławczego, a także kosztami postępowania pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd zlekceważył konieczność harmonijnej wykładni rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji („rozporządzenie o przejrzystości”) (1), uzasadnioną w podstawowych wyrokach w sprawach Technische Glaswerke Ilmenau (2), API (3) oraz Bavarian Lager (4), a potwierdzoną ostatnio w wyrokach w sprawach Agrofert (5) i Odile Jacob (6), błędnie przyznając w to miejsce prymat prawu dostępu przewidzianemu w rozporządzeniu o przejrzystości. Dokonana przez Sąd wykładnia prawa dostępu w świetle rozporządzenia o przejrzystości i właściwych przepisów derogacyjnych podważa istniejący w prawie kartelowym system wglądu do akt oraz przewidzianą tamże równowagę interesów, a mianowicie równowagę między, z jednej strony, interesem Komisji w skutecznej realizacji zadania powierzonego jej na mocy art. 108 TFUE, a z drugiej strony, interesem przedsiębiorstw w skutecznej ochronie informacji dostarczanych przez nie w ramach postępowania w sprawach karteli.

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd niesłusznie odmówił zastosowania w niniejszej sprawie ogólnego domniemania ochrony dokumentów postępowania administracyjnego, uzasadnionego między innymi w wyroku w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau i potwierdzonego w wyroku w sprawie Komisja przeciwko Éditions Odile Jacob. Sąd zignorował tym samym okoliczność, że istniejący w prawie kartelowym system prawa wglądu do akt oraz istniejące w prawie kartelowym ograniczenie wykorzystywania dokumentów uzyskanych w toku dochodzenia uzasadniają takie ogólne domniemanie.